

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.172 van 21 juni 2016
in de zaak A. 213.841/X-15.964.**

In zake : 1. Pascal DE GEYTER
 2. de BVBA E.T.S.A.
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Johan Verstraeten
 kantoor houdend te 3000 Leuven
 Vaartstraat 68-70
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Isabelle Cooreman
kantoor houdend te 1082 Brussel
Keizer Karellaan 586/9
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 september 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse regering van 23 mei 2014 houdende de definitieve vaststelling van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor de afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur, regio Hageland: natuur-, bos- en landbouwgebieden “Heverleebos en Meerdaalwoud”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 maart 2016.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anouk Janssens, die *loco* advocaat Johan Verstraeten verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Liesbeth Peeters, die *loco* advocaat Isabelle Cooreman verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Eerste verzoeker is samen met zijn echtgenote eigenaar van percelen gelegen te Oud-Heverlee (Vaalbeek), Monarkenweg 45, kadastraal bekend sectie A, nrs. 245/e, 245/f, 246, 249/d, 251/a en 251/b.

Op het perceel nr. 251/b bevindt zich de woning van eerste verzoeker. Dit perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan Leuven gelegen in bosuitbreidingsgebied met als onderkleur landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

De overige percelen staan in functie van de bedrijfsactiviteit van de tweede verzoekende partij, meer bepaald het fokken van oude lokale schapenrassen. In de praktijk worden de percelen gebruikt als graasweide voor de schapen.

De percelen nrs. 245/f en 246 zijn volgens het gewestplan Leuven bestemd tot bosgebied, het perceel nr. 249/d is bestemd tot bosuitbreidingsgebied met als onderkleur landschappelijk waardevol agrarisch gebied en het perceel nr. 245/e ligt volgens het gewestplan Leuven in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Het perceel nr. 251/a ligt deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, deels in bosgebied en deels in bosuitbreidingsgebied met als onderkleur landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

4. Op 27 januari 2011 wordt een plenaire vergadering gehouden over het voorontwerp van gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: gewestelijk RUP) voor de afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur, regio Hageland: natuur-, bos- en landbouwgebieden “Heverleebos en Meerdaalwoud”.

Het voormelde gewestelijk RUP geeft verdere uitvoering aan de ruimtelijke visie op landbouw, natuur en bos zoals die in het kader van de uitvoering van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (hierna: RSV) voor de buitengebiedregio Hageland werd uitgewerkt en is één van de acties uit het operationeel uitvoeringsprogramma.

5. Op 10 mei 2011 dient het departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed, afdeling Ruimtelijke Planning, voor het voormelde voorontwerp van gewestelijk RUP een screeningsdossier, geïntegreerd in de toelichtingsnota, in bij de dienst Mer.

Op 3 juni 2011 concludeert de dienst Mer op basis van het ingediende screeningsdossier dat het voorgenomen plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen en dat de opmaak van een plan-MER niet nodig is.

6. Op 27 september 2013 stelt de Vlaamse regering het ontwerp van gewestelijk RUP voorlopig vast.

7. Betreffende het ontwerp van gewestelijk RUP wordt een openbaar onderzoek georganiseerd van 19 november 2013 tot en met 17 januari 2014. De verzoekende partijen dienen elk een bezwaarschrift in.

8. De Raad van State, afdeling Wetgeving, brengt op 9 mei 2014 advies (nr. 56.027/1) uit over het ontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende de definitieve vaststelling van het gewestelijk RUP.

9. Bij het bestreden besluit van 23 mei 2014 stelt de Vlaamse regering het gewestelijk RUP voor de afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur, regio Hageland: natuur-, bos- en landbouwgebieden “Heverleebos en Meerdaalwoud” definitief vast.

De percelen nrs. 246, 249/d, 251/a en 251/b worden bestemd tot bosgebied (artikel 4 van de stedenbouwkundige voorschriften). De percelen nrs. 245/e en 245/f worden bestemd tot natuurgebied (artikel 3) met de overdruk “grote eenheid natuur in ontwikkeling” (artikel 3.4).

10. Het bestreden besluit wordt bij uittreksel gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 31 juli 2014.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Uiteenzetting van de exceptie

11. De verwerende partij werpt op dat het verzoekschrift onontvankelijk is omdat het enkel gericht is tegen de Vlaamse regering. De Vlaamse regering is een orgaan van het Vlaamse Gewest dat op zich niet over rechtspersoonlijkheid beschikt. Alleen het Vlaamse Gewest beschikt over rechtspersoonlijkheid en is bevoegd om in rechte op te treden.

Beoordeling

12. Artikel 2, § 1, 4°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: het algemeen procedurereglement) bepaalt dat het verzoekschrift “de naam en het adres van de verwerende partij” bevat. Het voorschrift van artikel 2, § 1, 4°, van het algemeen procedurereglement heeft tot doel de identificatie van de verwerende partij mogelijk te maken. De regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State is van inquisitoriale aard en bijgevolg moet de administratieve overheid die als verwerende partij optreedt niet op straffe van niet-ontvankelijkheid of nietigheid in het verzoekschrift worden vermeld. Het volstaat dat de Raad van State aan de hand van de in het verzoekschrift vermelde gegevens in staat is om de verwerende partij te identificeren.

Te dezen hebben de verzoekende partijen duidelijk aangegeven wie zij als tegenpartij zagen en die aanduidingen volstonden om aan de griffie en aan het auditoraat toe te laten de tegenpartij te identificeren, zodat zij kon worden verwittigd en uitgenodigd om de voorgeschreven proceshandelingen te stellen.

Het feit dat de verzoekende partijen de Vlaamse regering in plaats van het Vlaamse Gewest als verwerende partij hebben aangeduid, maakt het verzoekschrift dan ook niet onontvankelijk.

13. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

14. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van “het recht art. 2, art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, juncto het motiveringsbeginsel, het gebrek aan feitelijke, juiste, afdoende en wettige motieven en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Het middel valt uiteen in twee onderdelen.

In een *eerste onderdeel* wordt betoogd dat de verwerende partij op twee grote vlakken is tekortgeschoten in haar motiveringsplicht.

Enerzijds is het basismotief voor de vaststelling van het bestreden gewestelijk RUP volgens de verzoekende partijen gebrekkig. Zij wijzen op de bindende en richtinggevende bepalingen van het RSV die aan de basis liggen van het gewestelijk RUP, alsook op het provinciaal ruimtelijk structuurplan van de provincie Vlaams-Brabant (hierna: PRSP Vlaams-Brabant) en de gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen. Uit de toelichtingsnota bij het bestreden gewestelijk RUP blijkt volgens hen dat er twee voornamen doelstellingen aan de basis ervan liggen.

Het eerste objectief is het behouden van de aanwezige bestemmingen en de versterking hiervan uitgaande van de bestaande aanwezige ruimtelijke structuur. Het tweede objectief bestaat erin het gebied tussen het Heverleebos en Meerdaalwoud als een natuurverbindingsgebied in te richten. De verzoekende partijen stellen evenwel vast dat het bestreden gewestelijk RUP deze

objectieven geenszins in de praktijk omzet en halen als voorbeeld het gebied tussen het Heverleebos en het Meerdaalwoud aan, waar ook hun percelen gelegen zijn. Hoewel zij in hun bezwaarschriften uitdrukkelijk melding maakten van de aanwezigheid van een agrarisch bedrijf, lijkt de verwerende partij dit te zijn vergeten bij het opstellen van het RUP. Louter en alleen door de aanwezigheid van bomen op hun percelen lijkt de verwerende partij de doelstelling tot bestendiging en versterking van de aanwezige landbouw overboord te gooien. Minstens zou de verwerende partij dienen te verantwoorden waarom voor het gebied waar hun percelen gelegen zijn het belangrijker is om deze op te nemen in de bestemming natuurgebied en bosgebied dan de bestemming agrarisch gebied verder te bestendigen. Aangezien hiervoor geen afdoende motivering voorligt, is het bestreden gewestelijk RUP inherent strijdig daar als voornaamste objectief de bestendiging van de aanwezige ruimtelijke structuren zoals de landbouwbedrijven wordt vooropgesteld, terwijl hun landbouwbedrijf volledig over het hoofd wordt gezien.

Ook het tweede objectief, de verbinding tussen het Heverleebos en het Meerdaalwoud, komt naar voren in de beschrijving die de verwerende partij geeft aan het gebied waar de percelen van de verzoekende partijen gelegen zijn. Volgens de toelichtingsnota dient de invulling van dit gebied (nr. 38) ook ter vervulling van de functie als verbindingsgebied tussen de twee boscomplexen. Wanneer evenwel de gebieden rondom gebied nr. 38 van naderbij worden bestudeerd, kan men niet anders dan vaststellen dat van enige verbinding geen sprake kan zijn. Meer zelfs, het gebied nr. 38 lijkt een eiland bosgebied te vormen in een zee van agrarisch gebied tussen de beide boscomplexen. Bij de gebieden nrs. 33 en 36, waar de bestaande landbouwzetels behouden blijven als agrarisch gebied, wordt niets vermeld over een eventuele verbinding tussen de twee boscomplexen. Dit is zeer bevreemdend aangezien het gebied nr. 38 geen enkel nut voor de verbinding heeft indien de omliggende gebieden zoals nrs. 33 en 36 dit ook niet hebben. Opnieuw liggen er geen motieven voor die verantwoorden waarom het gebied nr. 38 door de verwerende partij wordt geselecteerd voor de verwezenlijking van de verbinding hoewel dit in de praktijk niet kan gerealiseerd worden gelet op de bestemmingen gegeven aan de omliggende percelen.

Anderzijds komt de verwerende partij volgens de verzoekende partijen ook tekort aan haar motiveringsverplichting door op een onvoldoende wijze hun bezwaren te behandelen. Zij hernemen de argumenten uit hun bezwaarschriften en het antwoord dat in het bestreden besluit is geformuleerd. Zij menen dat het onduidelijk is op welke wijze deze beoordeling werd uitgevoerd en op basis van welke overwegingen de doorslag werd gegeven aan de natuur- en bosbestemming. In dit verband wijzen zij nog op het advies van de gemeente Oud-Heverlee dat werd uitgebracht naar aanleiding van de plenaire vergadering en het openbaar onderzoek. Hoe de verwerende partij deze opmerkingen heeft beantwoord is echter een raadsel, opnieuw is er in de bestreden beslissing hierover nergens iets terug te vinden.

Een *tweede onderdeel* heeft betrekking op het zorgvuldigheidsbeginsel, dat volgens de verzoekende partijen geschonden is omdat niet afdoende werd geantwoord op hun bezwaren en het bestreden besluit inherent tegenstrijdig is zonder enige vorm van motivering. Zij wijzen op hun uiteenzetting bij het eerste onderdeel en voegen hier nog aan toe dat de verwerende partij geen afweging heeft gemaakt en de belangen van de landbouwers en de eigenaars van de percelen niet heeft afgewogen ten aanzien van de belangen van de natuur. Bovendien wordt het belang van het vrijwaren van de landbouw wel erkend, doch daarna vergeet de verwerende partij kennelijk te verantwoorden waarom hun percelen toch van bestemming dienen te veranderen.

15. In de memorie van antwoord betwist de verwerende partij dat de twee doelstellingen die door de verzoekende partijen in het *eerste middelonderdeel* worden aangehaald, als “voornaamste doelstellingen” zouden worden vooropgesteld in het bestreden gewestelijk RUP. Zij wijst op de toelichtingsnota, waarin in eerste instantie wordt verwezen naar de bindende en richtinggevende bepalingen van het RSV. Het “behouden van de aanwezige bestemmingen en de versterking hiervan uitgaande van de bestaande aanwezige structuren” wordt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, nergens in de toelichtingsnota als doelstelling vooropgesteld. Het formuleren van

deze doelstelling steunt op een volledig eenzijdige lezing van de toelichtingsnota door de verzoekende partijen. De verzoekende partijen citeren bepalingen uit het RSV en het PRSP Vlaams-Brabant die zij relevant achten en leiden hieruit een doelstelling af die geenszins door de verwerende partij zelf werd vooropgesteld. De motivering van het gewestelijk RUP dient in het licht van het motiveringsbeginsel evenwel te worden gelezen in het volledig administratief dossier, zowel in de bestreden beslissing als in de volledige toelichtingsnota als in de overige bijhorende documenten. Uit deze motivering blijkt voldoende dat het geenszins de bedoeling is om de aanwezige bestemmingen, zoals deze thans voorliggen en waarop de verzoekende partijen zich beroepen, te behouden. Vooreerst blijkt uit de bindende bepalingen van het RSV voldoende dat er een verplichte toename van de oppervlakte aan natuurgebied en bosgebied wordt opgelegd. Verder stelt de toelichtingsnota uitdrukkelijk onder de doelstelling “grondgebonden landbouw als drager van open ruimtekamers in afwisseling met bos- en woonfuncties” dat op beperkte schaal op percelen met potentie voor bosversterking de landbouwfunctie op termijn kan worden afgebouwd. Dit wordt verder toegelicht in de toelichtingsnota en in de bestreden beslissing. Ook in het verslag van de plenaire vergadering komt dit aan bod. Uit de motivering opgenomen in het volledig administratief dossier blijkt dus zeer duidelijk de bedoeling van de verwerende partij om, in functie van de bindende bepalingen van het RSV, het natuurgebied en het bosgebied, waaronder het gebied tussen het Heverleebos en het Meerdaalwoud, te versterken. Hierbij blijkt dat de percelen in eigendom van eerste verzoeker de gewenste rol kunnen vervullen als versterking en buffering van het bestaande boscomplex. Het motiveringsbeginsel kan geenszins in die zin geïnterpreteerd worden dat aan de verwerende partij de verplichting wordt opgelegd om specifiek per perceel te verduidelijken waarom aan een bepaald perceel een bepaalde bestemming wordt opgelegd. Dit zou aan de verwerende partij als plannende overheid een disproportioneel zware verplichting opleggen in de opmaak van een RUP, waarvan het toepassingsgebied zich doorgaans over zeer veel percelen uitstrekt. Dit geldt in het bijzonder voor de opmaak van een gewestelijk RUP. De motieven voor de (her)bestemming van het gebied nr. 38 en de rol van dit gebied als verbindingsgebied tussen het Heverleebos en het Meerdaalwoud blijken dus voldoende uit het administratief

dossier. Het komt verder aan de Raad van State niet toe om het nut van het gebied nr. 38 als verbindingsgebied tussen het Heverleebos en het Meerdaalwoud te beoordelen. De invulling van het verbindingsgebied tussen het Heverleebos en het Meerdaalwoud berust immers op een beleidskeuze, die ressorteert onder de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. De verzoekende partijen tonen vooralsnog niet aan dat de inhoudelijke en beleidsmatige keuzes die de verwerende partij bij de uitwerking van het bestreden gewestelijk RUP heeft gemaakt een manifest onredelijk karakter vertonen.

Wat het beantwoorden van de bezwaren betreft, wijst de verwerende partij enerzijds op de rechtspraak van de Raad van State in dit verband en anderzijds op het antwoord in de bestreden beslissing en het verslag van de plenaire vergadering. Zowel op de bezwaren van de verzoekende partijen als op het advies van de gemeente Oud-Heverlee werd wel degelijk op een afdoende onderbouwde wijze geantwoord.

Aangezien de argumenten die worden aangehaald ter staving van het eerste onderdeel op een identieke wijze aangewend worden ter staving van het *tweede middelonderdeel*, verwijst de verwerende partij ter ondersteuning van haar verweer naar haar uiteenzetting met betrekking tot het eerste onderdeel van het eerste middel.

16. De verzoekende partijen hernemen in de memorie van wederantwoord integraal de uiteenzetting uit het verzoekschrift en voegen hier, enkel wat betreft het *eerste onderdeel*, nog aan toe dat uit de toelichtingsnota wel degelijk blijkt dat het gewestelijk RUP als objectief heeft het behouden van de aanwezige bestemmingen en de versterking hiervan uitgaande van de bestaande structuren. Het is correct dat het RSV een verplichte toename van de oppervlakte aan natuurgebied en bosgebied oplegt, doch dit impliceert niet zonder meer dat hun percelen dan maar deze bestemmingen verplicht dienen te krijgen op basis van het RSV. De verwerende partij kan zich hier niet zomaar achter verschuilen om zonder motivering of redelijke verantwoording hun percelen te veranderen van bestemming. De verwerende partij houdt in haar memorie voor dat het zeer

duidelijk zou zijn welke natuurwaarden zij wenst te beschermen door de wijziging van bestemming van de percelen van de verzoekende partijen, maar in het administratief dossier bevindt zich geen enkel document waaruit blijkt dat voor elk perceel is nagegaan welke elementen hier aanwezig zijn die maken dat een nieuwe bestemming noodzakelijk is. De stelling van de verwerende partij dat er specifiek wordt ingegaan op de situatie van de percelen van de verzoekende partijen is manifest foutief en nergens in het administratief dossier is hier enig spoor van terug te vinden. Verder beschouwt de verwerende partij hun percelen als beboste percelen, terwijl het geenszins gaat om beboste percelen, doch wel weiden die omzoomd zijn met bomen. De verzoekende partijen wensen “nog een bijkomend voorbeeld te geven van de absurditeit van de redenering van verwerende partij”. Uit de vergelijking tussen het gewestplan en het gewestelijk RUP blijkt namelijk dat onbebouwde percelen die voordien wel in natuurgebied lagen ten zuiden van hun percelen wel landbouwgebied worden ten koste van natuurgebied. Dit terwijl hun percelen die reeds een landbouwfunctie hadden, worden opgeofferd teneinde voldoende natuurgebied te bereiken.

Bovendien spreekt de verwerende partij zich tegen door te stellen dat de percelen van de verzoekende partijen onontbeerlijk zouden zijn voor de realisatie van de doelstelling van het gewestelijk RUP, doch niettemin zich akkoord te verklaren met een gedeeltelijke vernietiging van het gewestelijk RUP voor wat betreft de percelen van de verzoekende partijen. Dit standpunt duidt aan dat de percelen van de verzoekende partijen niet noodzakelijk dienen te veranderen van bestemming teneinde de doelstelling van het gewestelijk RUP te realiseren. Minstens dient te worden erkend dat de selectie van de percelen van de verzoekende partijen voor de realisatie van de nieuwe bestemmingen op geen enkele concrete feitenvinding steunt die terug te vinden is in het administratief dossier.

Ook aangaande het beantwoorden van de bezwaren merken de verzoekende partijen op dat nergens in het administratief dossier enig spoor is terug te vinden dat de verwerende partij daadwerkelijk heeft gekeken naar de kenmerken van elk specifiek perceel. Minstens diende de verwerende partij

dienaangaande enige motivering op te nemen. Overigens wordt voor hen op geen enkele wijze enige compensatie voorzien voor de bestemmingswijziging. De motivering hiervoor is ook volledig afwezig.

17. In de laatste memorie stellen de verzoekende partijen nog dat het landbouwbedrijf een actieve agrarische onderneming betreft met een maatschappelijke zetel in het planningsgebied en weilanden rondom deze maatschappelijke zetel. Uit het feit dat er enkele bomen werden aangeplant aan de rand van de weiden en zelfs in de weiden ter beschutting, kan niet worden afgeleid dat de betrokken percelen niet agrarisch zouden worden gebruikt. Het agrarisch gebruik van de percelen is zeker relevant nu uit het dossier blijkt dat bij het tot stand komen van de verschillende deelgebieden rekening werd gehouden met de bestaande landbouwzetels en -constructies. Aangezien de verwerende partij er ten onrechte van uit gaat dat op de betrokken percelen geen landbouwactiviteit plaatsvindt, kan zij onmogelijk op een zorgvuldige manier tot een belangenafweging komen.

Uit het administratief dossier blijkt wel degelijk dat het behoud en het versterken van de aanwezige agrarische bestemming als zeer belangrijk wordt beschouwd en dat deze doelstelling hand in hand gaat met de inrichting als natuurverbindingsgebied. Volgens de verzoekende partijen houdt “de algemene teneur” van het bestreden gewestelijk RUP in dat zo weinig mogelijk schade wordt aangericht aan het landbouwersenaal dat in overeenstemming is met de natuurwaarden die datzelfde gewestelijk RUP beoogt te beschermen. Hieruit blijkt dat de grondgebonden landbouw, zoals die door de verzoekende partijen wordt uitgeoefend, dient te worden behouden en slechts per uitzondering kan worden afgebouwd. Deze uitzondering kan ook slechts van toepassing zijn op percelen “met potentie voor bosversterking”. Er wordt niet gemotiveerd dat de percelen van de verzoekende partijen aan deze voorwaarden voldoen. Bovendien worden de percelen van de verzoekende partijen op de biologische waarderingskaart van het agentschap voor Geografische Informatie Vlaanderen (AGIV) gekwalificeerd als biologisch minder waardevol.

Volgens de verzoekende partijen dient *in casu* dan ook te worden vastgesteld dat op een onzorgvuldige en onredelijke manier het belang van de zogenaamde natuur- en bosverbinding heeft geprimeerd met betrekking tot de betrokken percelen.

Tevens werd over het hoofd gezien dat ook de bestaande landbouwzetel mee wordt opgenomen in bosgebied. Er heeft geen concrete afweging plaatsgevonden tussen het belang van het voortbestaan van het landbouwbedrijf en het belang van de natuuruitbreiding. De mogelijke impact van de bestemmingswijzigingen op het al dan niet voortbestaan van het bedrijf werd niet in overweging genomen. De verwerende partij stelt dat zij deze afweging niet perceel per perceel kan doorvoeren, maar blijkt dit wel te hebben gedaan voor enkele “grote spelers”, zoals de manege en de wijnboer. Uit de toelichtingsnota blijkt heel duidelijk dat er een apart gebied werd voorzien voor een aantal landbouwzetels. Voor de landbouwzetel van de verzoekende partijen (percelen nrs. 251/a en 251/b) werd, zonder enige verantwoording, niet in een dergelijk gebied voorzien. Ten onrechte worden deze percelen ook ondergebracht in het gebied nr. 38, waar deze niet thuishoren. De betrokken percelen van de verzoekende partijen konden perfect een “open ruimte” vormen waarbij het agrarisch belang werd gehandhaafd. Dit zonder dat enige belangrijke natuurwaarden werden geschaad en zonder dat de zogenaamde “bosverbinding” zou worden beperkt.

De motivering die in het bestreden besluit is terug te vinden aangaande de bezwaren van de verzoekende partijen is zeer algemeen en nietszeggend. Bovendien heeft deze motivering betrekking op landbouwgronden, terwijl de percelen waarvoor de verzoekende partijen een bezwaar indienden niet alleen landbouwgronden betreffen maar tevens de landbouwzetel en het gebouw met de stallen op de percelen nrs. 251/a en 251/b.

Beoordeling

Eerste onderdeel

18. Krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ dienen eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, uitdrukkelijk te worden gemotiveerd door in de akte de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een ruimtelijk uitvoeringsplan is geen rechtshandeling met individuele strekking. Het middel mist dan ook juridische grondslag in zoverre de schending van de voormelde bepalingen wordt aangevoerd.

Een ruimtelijk uitvoeringsplan is zoals elke bestuurshandeling wel onderworpen aan de materiële motiveringsverplichting, hetgeen inhoudt dat het moet worden gedragen door rechtens verantwoorde motieven die kunnen blijken, hetzij uit het vaststellingsbesluit zelf, hetzij uit de stukken van het dossier. De motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen.

19. Met de verwerende partij dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in hun uiteenzetting de doelstellingen van het bestreden gewestelijk RUP ten onrechte verenigen tot “het behouden van de aanwezige bestemmingen en de versterking hiervan uitgaande van de bestaande aanwezige ruimtelijke structuur” en “[het inrichten van] het Heverleebos en Meerdaalwoud als een natuurverbindingsgebied” en deze thema’s ten onrechte als de voornaamste doelstellingen van het plan aanzien.

In de toelichtingsnota bij het bestreden gewestelijk RUP worden de gewenste ruimtelijke ontwikkelingsperspectieven beschreven en onderverdeeld in verschillende deelconcepten. Elk deelconcept wordt tevens van toepassing verklaard op bepaalde gebieden, die ook grafisch worden weergegeven op de bijhorende figuren.

Hieruit blijkt dat de percelen van de verzoekende partijen deel uitmaken van het gebied 44.1 “zone t.h.v. Pragen, Vaalbeek”.

Het deelconcept dat op die manier van toepassing is op de percelen van de verzoekende partijen is de “Grondgebonden landbouw als drager van open ruimtekamers in afwisseling met bos- en woonfuncties”. De toelichtingsnota stelt met betrekking tot dit deelconcept het volgende:

- “- De landbouwfunctie blijft behouden voor de grondgebonden landbouw waarbij deze (via stimulerende maatregelen) zoveel mogelijk wordt afgestemd op de natuurlijke en landschappelijke waarden. Op beperkte schaal kan op percelen met potentie voor bosversterking de landbouwfunctie (op termijn) worden afgebouwd.
- Kleine landschapselementen moeten behouden, versterkt, ontwikkeld of beheerd worden. Dit kan door stimulering van vrijwillige beheerovereenkomsten.
- Het deelconcept is van toepassing op volgende gebieden:
Deelruimte ‘Heverleebos – Meerdaalwoud’
44.1 zone t.h.v. Pragen, Vaalbeek.”

20. Verder is in de toelichtingsnota tevens een verantwoording aanwezig voor de opname van de gebieden in het gewestelijk RUP. Voor het betrokken deelconcept wordt het volgende vermeld:

- “• Grondgebonden landbouw als drager van openruimtekamers in afwisseling met bos- en woonfuncties
De landbouwzones die gelegen zijn tussen het Heverleebos en het Meerdaalwoud worden behouden als openruimtekamers in de bosstructuur. Zij vormen overgangszones tussen de beide boscomplexen. De landbouwfunctie kan behouden blijven, maar komt verweven voor met natuur- en boselementen. Zo blijven deze landbouwkamers een ruimtelijk en ecologisch geheel met de omliggende bossen. De differentiatie als natuurverwevingsgebied laat

toe het bouwvrij karakter én de landschappelijke en ecologische waarden binnen dit landbouwgebied te vrijwaren. Deze overgangszone tussen het Heverleebos en het Meerdaalwoud wordt als verwevingsgebied ruimtelijk vertaald in de aanduiding van verschillende bestemmingszones. [...].”

Specifiek met betrekking tot het gebied nr. 38, waarin onder meer de percelen van de verzoekende partijen nrs. 246, 249/d, 251/a en 251/b zijn gelegen, wordt het volgende gesteld:

“De beboste percelen die verspreid in deze openruimte kamers voorkomen (gebieden 37 en 38), worden opgenomen als ‘bosgebied met overdruk natuurverweving’. Op die manier wordt ook uitdrukking gegeven aan de verwevingsfunctie, die de zone nabij Pragen, als verbindingsgebied tussen de twee boscomplexen, vervult.”

De verzoekende partijen stellen dat hun percelen, die zich in het gebied nr. 38 bevinden, “weideland” zijn dat “omzoomd [is] door bomen”. Uit de kaart 1 “Bestaande feitelijke toestand: luchtfoto met aanduidingen” bij het bestreden gewestelijk RUP blijkt echter dat de percelen van de verzoekende partijen en de omringende percelen wel degelijk overwegend bebost zijn, zoals in de toelichtingsnota wordt gesteld. Overigens stelde eerste verzoeker zelf in zijn bezwaarschrift naar aanleiding van het openbaar onderzoek dat het perceel nr. 246 grotendeels als bos beschouwd kan worden. Het perceel nr. 252 (geen eigendom van de verzoekende partijen maar aansluitend bij hun percelen) kan blijkens het bezwaarschrift eveneens volledig als bos beschouwd worden. Het perceel nr. 251/b betreft de woning, en de percelen nrs. 251/a, 245/e, 245/f en een deel van het perceel nr. 246 zijn volgens de verzoekende partijen “weiden/graasland lokaal afgeboord met hagen en solitaire bomen, oa knotwilg” die in gebruik zijn als graasweide voor schapen. De verzoekende partijen maken aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij zich op verkeerde feitelijke gegevens zou hebben gesteund.

De percelen nrs. 245/e en 245/f, die middels het bestreden gewestelijk RUP worden bestemd tot natuurgebied met de overdruk “grote eenheid natuur in ontwikkeling”, maken geen deel uit van het gebied nr. 38, maar van het gebied nr. 15, waarover in de toelichtingsnota het volgende wordt gesteld:

“• Behouden en versterken van bosstructuren

De aanduiding van de ecologisch meest waardevolle delen van het boscomplex als ‘natuur met overdruk grote eenheid natuur’ ondersteunt de natuurdoelstellingen voor het Habitatrictlijngebied en de doelstellingen die voor het Vlaams Ecologisch Netwerk geformuleerd worden. Zones waar het multifunctioneel karakter van het bos belangrijker is, worden opgenomen als ‘bosgebied’. Deze wijzigingen maken een aangepast beheer in de zin van de speciale beschermingszone mogelijk. Het gaat om volgende gebieden:

[...]

- o Een aantal randzones van het Meerdaalwoud (gebieden 8 t.e.m. 16), grenzend aan of gelegen in het habitatrictlijngebied, worden opgenomen als ‘natuurgebied met overdruk grote eenheid natuur in ontwikkeling’. In deze zones ontstaat op die manier ruimte voor buffering en versterking van de randen van het boscomplex, rekening houdend met het huidige landgebruik. Deze zones omvatten beboste percelen en landbouwgebieden met belangrijke potentiële natuurwaarden. Hiertoe behoort ook de cruciale verbindingszone tussen het Heverleebos en het Meerdaalwoud, ten zuiden van de Maurits Noestraat. Er wordt gestreefd naar belangrijke toekomstige ecologische waarden, rekening houdend met het huidige landgebruik.”

21. Anders dan de verzoekende partijen dit zien, blijkt uit de voorgaande citaten uit de toelichtingsnota waarom hun percelen dienen ter verwezenlijking van de beboste gebieden. Er is daarbij geen sprake van een tegenstrijdige motivering. Niet alleen is het voornaamste objectief niet de bestendiging van de aanwezige ruimtelijke structuren zoals de landbouwbedrijven, zoals de verzoekende partijen verkeerdelijk voorhouden, maar bovendien is hun landbouwbedrijf niet volledig over het hoofd gezien. Uit de motieven die naar voor komen in de toelichtingsnota blijkt duidelijk dat er bepaalde keuzes gemaakt werden die tot gevolg hebben dat op percelen met potentie voor bosversterking de landbouwfunctie (op termijn) zal dienen te worden afgebouwd.

De percelen nrs. 245/e en 245/f hebben blijkens de toelichtingsnota belangrijke potentiële natuurwaarden, aangezien ze behoren tot de cruciale verbindingszone tussen het Heverleebos en het Meerdaalwoud, ten zuiden van de Maurits Noëstraat. Daar wordt gestreefd naar belangrijke toekomstige ecologische waarden, rekening houdend met het huidig landgebruik.

De percelen nrs. 246, 249/d, 251/a en 251/b geven uitdrukking aan de verwevingsfunctie tussen landbouw en natuur- en boselementen en maken deel uit van een verbindingsgebied tussen twee boscomplexen. De verzoekende partijen menen dat “van enige verbinding geen sprake kan zijn” aangezien de omliggende gebieden (o.a. nrs. 33 en 36) deze functie niet hebben zodat het gebied nr. 38 eerder “een eiland bosgebied [lijkt] te vormen in een zee van agrarisch gebied”. De verzoekende partijen gaan eraan voorbij dat dienaangaande in de toelichtingsnota (randnr. 20) wordt verduidelijkt dat ervoor geopteerd wordt om bepaalde landbouwzones die gelegen zijn tussen het Heverleebos en het Meerdaalwoud te behouden als openruimtekamers in de bosstructuur en dat deze overgangszones vormen tussen de beide boscomplexen. In dit gebied komt de landbouwfunctie verweven voor met natuur- en boselementen, zodat de landbouwkamers een ruimtelijk en ecologisch geheel blijven met de omliggende bossen. De differentiatie als natuurverwevingsgebied laat toe het bouwvrij karakter én de landschappelijke en ecologische waarden binnen dit landbouwgebied te vrijwaren. Deze overgangszone tussen het Heverleebos en het Meerdaalwoud wordt als verwevingsgebied ruimtelijk vertaald in de aanduiding van verschillende bestemmingszones, waarvoor per gebied een verantwoording wordt gegeven.

22. Verder menen de verzoekende partijen dat hun bezwaren aangaande de bestemmingswijziging niet afdoende werden beantwoord.

Uit de verplichting om een openbaar onderzoek te organiseren, volgt de verplichting om de ingediende bezwaren met gepaste zorgvuldigheid te onderzoeken en, wanneer ze niet worden gevolgd, om afdoende te laten begrijpen waarom dat niet het geval is. Indien een bezwaarindienaar op zijn bezwaar geen rechtstreeks antwoord krijgt, volstaat het dat hij dit antwoord vindt in een algemene stellingname die begrijpelijk op het bezwaar van toepassing is, hetzij in een antwoord op een bezwaar of opmerking van een andere bezwaarindienaar of op een advies van een overheidsinstantie.

Het bestreden besluit bevat de volgende motivering die op het bezwaar van de verzoekende partijen kan worden betrokken:

“- Enkele bezwaarindieners vragen een agrarische bestemming in plaats van een natuurbestemming voor enkele percelen in gebruik door actieve, professionele landbouwers. Concreet gaat het over percelen langs de Rooikapelstraat, Oude Geldenaaksebaan, Godendreef nabij de taalgrens, Milsestraat, Herculesdreef, Maurits Noëstraat, Monarkenweg, Buurtweg 12 en Grezstraat (en omgeving). De betreffende percelen hebben op het gewestplan de bestemming ‘landschappelijk waardevol agrarisch gebied’ en/of ‘bos(uitbreidings)gebied’. De gemeente Oud-Heverlee vult hierbij aan dat de landbouwgronden, in eigendom en/of gebruik door de huidige landbouwers hun agrarisch gebruik dienen te kunnen behouden. De gemeente vraagt om voor deze percelen een bestemming ‘natuurgebied’ met overdruk GENO te voorzien. Bij dit artikel is specifiek vermeld dat de bestaande activiteiten in het gebied behouden kunnen worden totdat de natuurbestemming gerealiseerd wordt.

De Vlaamse Regering stelt dat binnen dit planningsproces, in uitvoering van de bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, gezocht wordt naar ruimte voor uitbreiding, versterking en buffering van het bestaande boscomplex; dat de gewenste bestemming niet enkel vanuit de bestaande toestand of het actuele gebruik gemotiveerd kan worden, maar net gericht is op mogelijk maken van nieuwe ruimtelijke ontwikkelingen i.f.v. bepaalde maatschappelijke behoeften; dat bij het opstellen van het ruimtelijk uitvoeringsplan en de voorstellen voor bijkomende natuur- en bosgebieden wel degelijk een grondige afweging ten aanzien van de huidige en toekomstige landbouwwaarde is gemaakt en dat na afweging van verschillende belangen geopteerd is om een aantal zones die thans een agrarisch gebruik en een agrarisch[e] bestemming hebben te herbestemmen in functie van de realisatie van de doelstellingen inzake bijkomende natuur- en bosgebieden;

De Vlaamse Regering volgt het advies van de gemeente Oud-Heverlee om een aantal zones die momenteel hoofdzakelijk in agrarisch gebruik zijn, op te nemen in ‘natuurgebied’ met overdruk ‘Grote Eenheid Natuur in Ontwikkeling (GENO)’ in plaats van ‘GEN’.”

Aldus wordt onder meer overwogen dat “de gewenste bestemming niet enkel vanuit de bestaande toestand of het actuele gebruik gemotiveerd kan worden, maar net gericht is op mogelijk maken van nieuwe ruimtelijke ontwikkelingen i.f.v. bepaalde maatschappelijke behoeften” en dat “bij het opstellen van het ruimtelijk uitvoeringsplan en de voorstellen voor bijkomende natuur- en bosgebieden wel degelijk een grondige afweging ten

aanzien van de huidige en toekomstige landbouwwaarde is gemaakt en dat na afweging van verschillende belangen geopteerd is om een aantal zones die thans een agrarisch gebruik en een agrarisch[e] bestemming hebben te herbestemmen in functie van de realisatie van de doelstellingen inzake bijkomende natuur- en bosgebieden”.

Dit antwoord komt, samen gelezen met de toelichtingsnota, als afdoende voor. De Vlaamse regering wijst er terecht op dat zij er bij het vaststellen van een RUP niet toe gehouden is de op dat ogenblik bestaande toestand in het plan te bevestigen.

23. Voor het overige hebben de verzoekende partijen geen belang bij het middelonderdeel in zoverre zij daarin aanvoeren dat de bezwaren uitgaande van derden, *in casu* de gemeente Oud-Heverlee, niet afdoende zouden zijn weerlegd.

Ten overvloede kan er wel op gewezen worden dat deze gemeente in haar advies naar aanleiding van de plenaire vergadering specifiek melding maakte van de percelen van eerste verzoeker, maar dat zij dit niet meer herhaalde in haar advies naar aanleiding van het openbaar onderzoek. In de plenaire vergadering werd overigens als volgt geantwoord op het eerste advies:

- “• Gemeente Oud-Heverlee vraagt om de zonevreemde woningen in de Monarkenweg 45 en 43 op te nemen in agrarisch gebied i.p.v. bosgebied (gebied 35), omdat er dan ruimere uitbreidingsmogelijkheden van toepassing zijn.
- ARP geeft aan dat deze woningen in een grotendeels bebost gebied liggen en een bestemming agrarisch gebied niet gemotiveerd kan worden. Gezien de geïsoleerde ligging van de woning in of aan de bosrand is het vanuit ruimtelijk oogpunt niet aangewezen een bijkomende dynamiek inzake wonen mogelijk te maken en is het dus zeker verantwoord om voor de woningen in dat gebied uit te gaan van het behoud, maar geen verdere uitbreidingen toe te laten. ANB en R&E treden deze visie bij.
- De voorzitter stelt – gelet op de gegeven motivering – voor om niet in te gaan op de vraag van de gemeente.

[Noot bij het verslag: de huidige bestemming van deze percelen op het gewestplan is ‘bosuitbreidingsgebied’, niet ‘agrarisch gebied’. Voor de

betrokken woningen wijzigt er bijgevolg niets aan de geldende uitbreidingsmogelijkheden].”

24. De verzoekende partijen slagen er niet in aan te tonen dat de planologische wijziging gebaseerd zou zijn op motieven die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan. De planopties vinden een afdoende verantwoording in de toelichtingsnota, zoals verder aangevuld in het bestreden besluit.

25. Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

Tweede onderdeel

26. De verzoekende partijen achten het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden doordat niet afdoende is geantwoord op hun bezwaren en doordat het bestreden besluit inherent tegenstrijdig is en niet afdoende gemotiveerd. Zij wijzen in dit verband op de uiteenzetting van het eerste onderdeel.

27. Aangezien deze kritieken bij de bespreking van het eerste onderdeel ongegrond werden bevonden, is het tweede onderdeel evenmin gegrond.

Uit de bespreking van het eerste onderdeel blijkt bovendien dat er wel degelijk een afweging heeft plaatsgevonden van de belangen van de landbouw ten opzichte van de belangen van de natuurwaarden. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij in hun laatste memorie stellen dat “op een onzorgvuldige en onredelijke manier het belang van de zogenaamde natuur- en bosverbinding heeft geprimeerd”. Het argument dat, naar mening van de verzoekende partijen, hun percelen perfect een open ruimte zouden kunnen vormen waarbij het agrarisch belang gehandhaafd wordt, zonder dat enige belangrijke natuurwaarden zouden worden geschaad, laat niet toe te besluiten dat de genomen planoptie onwettig is, en komt neer op loutere opportuniteitskritiek waarover de Raad van State als wettigheidsrechter geen uitspraak mag doen.

28. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

29. Een tweede middel wordt afgeleid uit “de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het gelijkheidsbeginsel juncto het motiveringsbeginsel”.

De verzoekende partijen zetten uiteen dat zij in hun bezwaarschriften voor hun percelen hebben verzocht om “een vergelijkbare behandeling” als de percelen gelegen aan de overzijde van de Monarkenweg, met name de percelen nrs. 136/b, 136/c, 135/e en 135/f. Deze percelen (gebied nr. 36) worden omgevormd naar de bestemming agrarisch gebied, zonder enige overdruk. De verzoekende partijen hadden in hun bezwaarschriften uitdrukkelijk gesteld dat zij van oordeel waren dat hun situatie vergelijkbaar was met deze van het gebied nr. 36. In beide situaties is de ligging tussen het Heverleebos en het Meerdaalwoud identiek. Beide gebieden grenzen aan de Monarkenweg en bevinden zich op dezelfde afstand van de bosgebieden. In beide gebieden bevindt zich reeds lang een landbouwbedrijf (manege paardenfokkerij, thans schapenfokkerij in het geval van de verzoekende partijen, voor gebied nr. 36 een wijnboerderij). Zowel de percelen van de verzoekende partijen als deze gelegen in het gebied nr. 36 hadden voorafgaandelijk aan het bestreden gewestelijk RUP in hoofdorde of ondergeschikte orde de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Op al deze punten zijn de situaties vergelijkbaar.

Ook de situatie van de manege gelegen in gebied nr. 33 is vergelijkbaar met de situatie van de verzoekende partijen, met dit verschil dat een deel van het gebied nr. 33 vóór het bestreden gewestelijk RUP in natuurgebied lag en thans in agrarisch gebied komt te liggen. Voor de percelen kadastraal bekend sectie D, nrs. 190/c en 187/a was zelfs de beweging van bosgebied naar agrarisch gebied mogelijk. Ook voor deze percelen werd de redenering toegepast

dat de verwerende partij in het geval van gebied nr. 33 de landbouwzone wenst te bewaren, doch hiervoor wordt dan natuurgebied en bosgebied opgeofferd. Specifiek voor de percelen nrs. 190/c en 187/a stellen de verzoekende partijen zich de vraag hoe de wijziging van bestemming van bosgebied naar agrarisch gebied gerechtvaardigd is aangezien op deze percelen zich twee woningen zonder landbouwfunctie bevinden. Hoe dit zich dan verhoudt tot het uitbreiden van de natuur- en bosgebieden, is niet duidelijk.

Het staat thans vast dat het gebied nr. 38 met de percelen van de verzoekende partijen anders wordt behandeld door de verwerende partij dan de gebieden nrs. 33 en 36. Het gelijkheidsbeginsel staat dit toe, doch dan dient hiervoor een objectieve verantwoording zich aan te dienen. Ondanks het feit dat de verzoekende partijen aan de verwerende partij meedeelden dat hun situatie vergelijkbaar is met deze van gebieden nrs. 33 en 36, is er nergens in de bestreden beslissing een motivering terug te vinden waarom de verwerende partij meende dat een verschillende behandeling objectief verantwoord was. In de toelichtingsnota is hier evenmin enige motivering voor terug te vinden. Het blijft een raadsel waarom de percelen van de verzoekende partijen noodzakelijk van bestemming dienen te wijzigen naar natuur en bos, terwijl voor een vergelijkbaar perceel de omgekeerde beweging mogelijk blijkt.

De verzoekende partijen besluiten dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is. Minstens is ook het motiveringsbeginsel geschonden daar de verwerende partij andermaal heeft nagelaten te motiveren waarom volgens haar er een verschillende behandeling in het bestreden gewestelijk RUP op een gerechtvaardigde wijze kon worden opgenomen.

30. De verwerende partij voert in de memorie van antwoord aan dat de enkele vaststelling dat zowel de percelen in eigendom van eerste verzoeker als de percelen van de wijnboerderij en de paardenmanege gelegen zijn tussen het Heverleebos en het Meerdaalwoud en dat deze percelen alle overeenkomstig de bepalingen van het gewestplan gelegen waren in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, onvoldoende is om een schending van het gelijkheidsbeginsel

aannemelijk te maken. Uit de luchtfoto van de desbetreffende percelen blijkt zeer duidelijk dat de percelen die de verzoekende partijen aanhalen, respectievelijk gelegen in gebieden nrs. 38, 36 en 33, meer in detail beschouwd alle een verschillende ligging hebben en op een verschillende manier in verhouding staan tot zowel de omringende percelen als het Heverleebos en het Meerdaalwoud.

De percelen waarop de wijnboerderij en de manege zich bevinden worden in hoofdzaak omringd door landbouwpercelen en sluiten meer dan de percelen van de verzoekende partijen aan bij de bebouwing rond de Maurits Noëstraat. De percelen in eigendom van eerste verzoeker worden in hoofdzaak omringd door bossen en natuurgebied. In die zin is de stelling van de verzoekende partijen dat deze percelen eveneens in landschappelijk waardevol agrarisch gebied zijn gelegen minstens erg ongenueanceerd. De enkele percelen in eigendom van eerste verzoeker, gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, bevinden zich te midden van bos(uitbreidings)gebied, dat overigens rechtstreeks in verbinding staat met het lager gelegen Meerdaalwoud. De verzoekende partijen houden dan ook ten onrechte voor dat deze percelen zich in een identieke situatie bevinden.

De verwerende partij stelt verder dat de specifieke situatie van de percelen in eigendom van eerste verzoeker ook verduidelijkt wordt in een antwoord op het advies van de gemeente Oud-Heverlee tijdens de plenaire vergadering. Ook in de motivering in de toelichtingsnota worden de verschillende situaties waarin de verschillende percelen zich bevinden, uiteengezet.

Aangezien de door de verzoekende partijen aangehaalde percelen zich geenszins in een identieke situatie bevinden en er bovendien een uitdrukkelijke verantwoording aangaande de behandeling van de percelen in eigendom van eerste verzoeker is opgenomen in het administratief dossier, kan er geen sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel.

31. De verzoekende partijen hernemen in de memorie van wederantwoord de uiteenzetting uit het verzoekschrift en voegen hier nog aan toe

dat de argumentatie van de verwerende partij onvoldoende is en op geen enkele wijze de vastgestelde ongelijke behandeling weerlegt. De verwerende partij verwijst bovendien in haar memorie van antwoord foutief naar een uittreksel van maps.google.be om aan te tonen waar de wijnboerderij (gebied nr. 36), de manege (gebied nr. 33) en de percelen van de verzoekende partijen gelegen zijn. De verzoekende partijen duiden de correcte ligging van de voornoemde inrichtingen aan. Ze werpen op dat de verwerende partij zelf niet eens lijkt te weten wat de effectieve concrete situatie is in het plangebied aangezien ze niet eens weet waar de manege in gebied nr. 33 zich situeert.

De verzoekende partijen betwisten verder ook de stelling van de verwerende partij dat de percelen van de verzoekende partijen rechtstreeks in verbinding zouden staan met het Meerdaalwoud. De verbinding wordt overigens na inwerkingtreding van het gewestelijk RUP ook niet mogelijk gelet op de wijziging waardoor de percelen ten zuiden van de percelen van de verzoekende partijen agrarisch gebied worden.

32. In de laatste memorie betwisten de verzoekende partijen dat hun landbouwzetel en woning omringd zouden zijn door bosgebied en afgesloten zouden zijn van de ontwikkelde open ruimtes waar de bestemming agrarisch gebied werd behouden. Tussen de landbouwzetel en de woning en de nabijgelegen agrarische open ruimte, liggen de percelen nrs. 250/a, 249/c en 249/b, die in gebruik zijn als weiland en ook de bestemming agrarisch gebied hebben. Volgens de verzoekende partijen is het dan ook niet zo dat de ligging van hun percelen zou verantwoorden dat deze percelen een andere bestemming krijgen dan de andere landbouwzetels en woningen in de omgeving. Tevens betwisten de verzoekende partijen dat de percelen nrs. 250/a, 249/c en 249/b bebost zouden zijn. Dienaangaande verwijzen ze naar wat zij eerder hebben uiteengezet. De verzoekende partijen voeren aan dat zij als ecologisch landbouwer niet de dupe mogen zijn van het feit dat ze ervoor gekozen hebben om hun weilanden te omringen met bomen. Daarenboven blijkt uit de biologische waarderingskaart van AGIV dat deze percelen als biologisch minder waardevol

worden gekwalificeerd. Tevens sluiten deze percelen aan bij de agrarische zones dewelke worden opgenomen in de gebieden nrs. 33 en 36.

Verder verwijzen de verzoekende partijen naar hun uiteenzetting met betrekking tot het eerste middel. In de laatste memorie voerden zij dienaangaande reeds aan dat het behoud van de landbouwzetel als essentieel wordt ervaren in het kader van het bestreden gewestelijk RUP en in het kader van het betrokken deelgebied. Welnu, het bestaan en het belang van de landbouwzetel van de verzoekende partijen wordt op geen enkel ogenblik gelijk behandeld met de landbouwzetels van onder andere de manege en de wijnboer, zoals zou moeten conform de bepalingen van de toelichtende nota bij het gewestelijk RUP. Voor wat betreft de percelen van de verzoekende partijen wordt enkel rekening gehouden met de landbouwgronden, en dus niet met de landbouwzetel, terwijl het belang van de overige landbouwzetels, “die zelfs activiteiten ontwikkelen die slechts recreatie uitmaken en die aan landbouw doen op een manier die veel harder ingaat tegen de te beschermen natuurwaarde”, wel degelijk worden betrokken in de motivering van de bestreden beslissing. Het belang van de landbouwzetel van de verzoekende partijen diende in de bestreden beslissing minstens in gelijke mate in overweging te worden genomen als het belang van de andere landbouwzetels.

Beoordeling

33. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden indien in rechte en in feite gelijke situaties zonder objectieve en redelijke verantwoording ongelijk worden behandeld. De verzoekende partij die de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, moet dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aantonen.

34. De verzoekende partijen vergelijken hun percelen vooreerst met de percelen binnen het gebied nr. 36.

Zij stellen dat deze percelen met hun percelen vergelijkbaar zijn onder meer omdat ze alle “voorafgaandelijk aan het GRUP Heverleebos-Meerdaalwoud in hoofdde of ondergeschikte orde de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied” hadden.

Hoewel met de verzoekende partijen kan worden vastgesteld dat de percelen van het gebied nr. 36 inderdaad volgens het gewestplan de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied hadden, blijkt dit niet zonder meer het geval te zijn voor de percelen van de verzoekende partijen. Slechts een klein deel van het perceel nr. 251/a en het perceel nr. 245/e hadden de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied, de overige percelen hadden de bestemming bosgebied of bosuitbreidingsgebied. De percelen nrs. 251/a en 245/e sluiten rechtstreeks aan op een groter gebied met de bestemming bosgebied, terwijl dit niet het geval is voor de door de verzoekende partijen aangehaalde percelen binnen het gebied nr. 36. Deze percelen liggen immers aan de andere zijde van de Monarkenweg, sluiten niet aan bij een bosgebied en maken deel uit van een groter gebied met de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Er is dus geen sprake van in rechte en in feite gelijke situaties.

Tijdens de plenaire vergadering werd er, naar aanleiding van het advies van de gemeente Oud-Heverlee, reeds op gewezen dat de woning van de verzoekende partijen in een grotendeels bebost gebied ligt en dat een bestemming agrarisch gebied niet gemotiveerd kan worden (randnr. 23). Hierbij werd gewezen op de geïsoleerde ligging van de woning in of aan de bosrand, zodat het vanuit ruimtelijk oogpunt niet aangewezen is een bijkomende dynamiek inzake wonen mogelijk te maken.

35. Waar de verzoekende partijen hun situatie vergelijken met de “situatie van de manege gelegen in gebied nr. 33”, dient vastgesteld te worden dat de manege zelf reeds in het gewestplan de bestemming “gebied voor dagrecreatie” had, en middels het bestreden gewestelijk RUP bestemd wordt tot

“recreatiegebied met overdruk natuurverweving”. De manege ligt evenwel niet in het gebied nr. 33, maar in het gebied nr. 20, en de bestemming wordt gemotiveerd in de toelichtingsnota. Anders dan de verzoekende partijen voorhouden, komt geen deel van het omliggende natuurgebied in agrarisch gebied te liggen, maar voorziet het bestreden gewestelijk RUP een omvorming van een klein deel van het natuurgebied naar “recreatiegebied met overdruk natuurverweving”.

Ook in dit geval is er geen sprake van een in rechte en in feite gelijke situatie.

36. Daarnaast wijzen de verzoekende partijen nog op de percelen met nrs. 190/c en 187/a, waar een omzetting gebeurt van de gewestplanbestemming bosgebied naar agrarisch gebied, maar ook hier maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat het om feitelijk vergelijkbare situaties zou gaan.

37. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Tot slot is reeds bij de bespreking van het eerste middel gebleken dat het bestreden besluit als antwoord op het bezwaar van de verzoekende partijen de motieven uiteenzet die aan de basis liggen van de herbestemming van hun percelen (randnr. 22).

38. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

39. De verzoekende partijen leiden een derde middel af uit “de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het

rechtszekerheidsbeginsel juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel”.

De verzoekende partijen voeren aan dat de stedenbouwkundige voorschriften van de bestemmingen natuurgebied (artikel 3) en bosgebied (artikel 4) niet de nodige rechtszekerheid bieden. Voor beide bestemmingen geldt dat de landbouwactiviteiten die er thans zijn, toegelaten zijn tot aan de realisatie van de bestemming, voor zover deze handelingen nodig of nuttig zijn voor de landbouwbedrijfsvoering van landbouwbedrijven. Evenwel heeft de verwerende partij nagelaten enige verduidelijking op te nemen wanneer precies de beide bestemmingen zullen gerealiseerd worden en hoe dit volgens de verwerende partij dan zal verlopen. Het is op basis van deze stedenbouwkundige voorschriften voor de verzoekende partijen geheel onduidelijk hoe lang de landbouwactiviteiten kunnen worden verdergezet en of de realisatie van de bestemmingen gevolgen zal hebben voor de woning.

In het advies van de Boerenbond naar aanleiding van de plenaire vergadering werd het probleem van de rechtszekerheid met betrekking tot de bestemming bosgebied reeds aangekaart. Desondanks heeft de verwerende partij geen verduidelijking aangebracht op dit vlak.

De stedenbouwkundige voorschriften voldoen zodoende niet aan het rechtszekerheidsbeginsel daar het niet voorzienbaar is voor de verzoekende partijen wanneer precies de bestemmingen natuurgebied en bosgebied gerealiseerd zullen worden en hoelang het landbouwbedrijf en de woning op de betrokken percelen kunnen blijven. Tevens worden het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel op deze wijze geschonden, aangezien deze problematiek reeds in het advies van de Boerenbond werd opgeworpen, doch de verwerende partij naliet te motiveren waarom er volgens haar geen sprake zou zijn van een rechtsonzekere situatie.

40. In haar memorie van antwoord merkt de verwerende partij op dat in het kader van het openbaar onderzoek door enkele bezwaarindieners werd

gevraagd om in de stedenbouwkundige voorschriften van de bestemmingen natuurgebied (artikel 3) en bosgebied (artikel 4) meer rechtszekerheid voor de landbouwers in te bouwen door te vermelden dat ontheffing van nulbemesting in die gebieden wordt toegestaan en door de woorden “totdat de natuurbestemming gerealiseerd is” te schrappen. Volgens de bezwaarindieners geeft deze passage geen zekerheid nopens de vraag hoelang de bestaande landbouwactiviteiten verdergezet kunnen worden. De bevindingen die door de verzoekende partijen in het kader van dit middel worden uitgewerkt, werden dus ook reeds – weliswaar door andere bezwaarindieners – tijdens het openbaar onderzoek opgemerkt. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij op dit bezwaar geantwoord. Uit dit antwoord blijkt dat het realiseren van de bestemming “bosgebied” en “natuurgebied” *in concreto* dient te worden bepaald op het ogenblik van het stopzetten van de landbouwactiviteit. De verwerende partij merkt op dat eerste verzoeker als eigenaar en de tweede verzoekende partij als uitbater dus in eerste instantie bepalen wanneer deze bestemming wordt gerealiseerd. Hoewel er geen handelingen mogen worden verricht die ingaan tegen de stedenbouwkundige voorschriften die in het gewestelijk RUP werden opgenomen, bestaat er geenszins een verplichting in hoofde van de verzoekende partijen om de bestemming die door het gewestelijk RUP wordt toegekend onmiddellijk te realiseren. Pas wanneer de verzoekende partijen hun landbouwactiviteiten stopzetten, kan de bestemming die door het gewestelijk RUP wordt toegekend, gerealiseerd worden. Van enige rechtsonzekerheid in hoofde van de verzoekende partijen kan er dus geen sprake zijn.

41. De verzoekende partijen hernemen in de memorie van wederantwoord de uiteenzetting uit het verzoekschrift en werpen op dat de stelling van de verwerende partij toch enkele vragen doet rijzen. Zo stelt de verwerende partij zelf dat de verzoekende partijen geen enkele handeling meer mogen verrichten in strijd met de voorschriften van het gewestelijk RUP. Dit heeft tot gevolg dat zij hun landbouwactiviteiten ook niet meer zomaar kunnen verderzetten. Elke vernieuwing of uitbreiding ten voordele van de activiteit, zal niet worden toegelaten.

De verwerende partij dient zich overigens ook te realiseren dat door de nieuwe voorschriften de verzoekende partijen achterblijven met een landbouwbedrijf dat niets meer waard is. Zodra zij hun activiteiten stopzetten, zullen de bestemmingen conform het gewestelijk RUP verplicht gerealiseerd worden. Het is op dit punt niet duidelijk of deze verplichting ook geldt indien zij hun bedrijf aan een derde overlaten.

42. In hun laatste memorie stellen de verzoekende partijen verder nog dat er niet expliciet voorzien wordt in een uitdoofscenario voor de agrarische activiteiten en dat uit de formulering van de stedenbouwkundige voorschriften niet duidelijk blijkt of de nieuwe bestemming wordt gerealiseerd op het moment dat de huidige betrokken landbouwer of het huidige betrokken landbouwbedrijf de activiteiten stopzet.

43. In de laatste memorie herhaalt de verwerende partij dat in het bestreden besluit naar aanleiding van een gelijkaardig bezwaar werd verduidelijkt dat de bestemming van het gebied gerealiseerd wordt “op het ogenblik dat het terrein niet meer in landbouwgebruik is”. Het realiseren van de bestemming “bosgebied” en “natuurgebied” dient dus *in concreto* te worden bepaald op het ogenblik van het stopzetten van de landbouwactiviteit zelf. Deze passage is voldoende duidelijk, zodat van enige rechtsonzekerheid in hoofde van de verzoekende partijen geen sprake is.

Beoordeling

44. Ingevolge artikel 1.1.3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijk Ordening (hierna: VCRO) wordt de ruimtelijke ordening van het Vlaamse Gewest, de provincies en de gemeenten vastgelegd in ruimtelijke structuurplannen, ruimtelijke uitvoeringsplannen en verordeningen.

Luidens artikel 2.2.2, § 1, eerste lid, 2°, VCRO bevat een RUP onder meer “de erbij horende stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming, de inrichting en/of het beheer”.

45. Volgens het beginsel van de rechtszekerheid moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht.

Uit het voorgaande volgt dat stedenbouwkundige voorschriften, ter wille van de rechtszekerheid, voldoende duidelijk dienen te worden geformuleerd.

Dit betekent evenwel niet dat de bestemmingsvoorschriften zo moeten worden opgevat dat zij aan de overheid bij de realisatie van de onderscheiden bestemmingen geen appreciatieruimte meer kunnen laten. Zij mogen evenwel niet zodanig worden opgevat dat de definitieve bestemming van een bepaald gebiedsdeel, die met toepassing van het subsidiariteitsbeginsel op dat planniveau moet worden vastgesteld, niet in het plan zelf maar pas ingevolge een latere beslissing zal worden vastgesteld.

Het plan moet dus op het betrokken planniveau op een rechtszekere wijze de bestemming van de verschillende gebiedsdelen vaststellen.

46. Met het bestreden gewestelijk RUP worden de percelen van eerste verzoeker, waarop thans een landbouwactiviteit wordt uitgeoefend, met ingang van de inwerkingtreding van dit gewestelijk RUP bestemd tot bosgebied (artikel 4), dan wel natuurgebied met overdruk “grote eenheid natuur in ontwikkeling” (artikel 3.4).

47. Aangaande de bestemming natuurgebied stellen de verordenende stedenbouwkundige voorschriften van het bestreden RUP wat volgt:

“Artikel 3. Natuurgebied

Artikel 3.1

Het gebied is bestemd voor de instandhouding, de ontwikkeling en het herstel van de natuur, het natuurlijk milieu en bos. Recreatief medegebruik is een ondergeschikte functie.

Alle handelingen die nodig of nuttig zijn voor de instandhouding, het herstel en de ontwikkeling van de natuur, het natuurlijk milieu en van de landschapswaarden zijn toegelaten.

Artikel 3.2

Handelingen die nodig of nuttig zijn voor:

- het behoud en herstel van het waterbergend vermogen van rivier- en beekvalleien,
- het behoud en herstel van de structuurkenmerken van de rivier- en beeksystemen, de waterkwaliteit en de verbindingsfunctie,
- het behoud, het herstel en de ontwikkeling van overstromingsgebieden, het beheersen van overstromingen of het voorkomen van wateroverlast in voor bebouwing bestemde gebieden,
- het beveiligen van vergunde of vergund geachte bebouwing en infrastructuur tegen overstromingen

zijn toegelaten.

De in artikel 3.1 genoemde handelingen kunnen slechts toegelaten worden voor zover ze verenigbaar zijn met de waterbeheerfunctie van het gebied en het waterbergend vermogen van rivier- en beekvalleien niet doen afnemen.

Artikel 3.3

Aanduiding in overdruk

Het gebied behoort tot de bestemmingscategorie van de grondkleur.

Het in overdruk aangeduide gebied is een grote eenheid natuur.

Artikel 3.4

Aanduiding in overdruk

Het gebied behoort tot de bestemmingscategorie van de grondkleur.

Het in overdruk aangeduide gebied is een grote eenheid natuur in ontwikkeling.

Totdat de natuurfunctie effectief gerealiseerd is, zijn werken, handelingen en wijzigingen met het oog op de bestaande activiteiten toegelaten, met uitzondering van het oprichten van gebouwen en gelijkaardige constructies én voor zover de natuurwaarden van het gebied in stand gehouden en ontwikkeld worden.

Het oprichten van gebouwen en vergelijkbare constructies is niet toegelaten met uitzondering van het oprichten van schuilhokken voor dieren voor zover de omvang ervan in verhouding staat tot de begraasbare oppervlakte.”

De toelichting bij de verordenende stedenbouwkundige voorschriften stelt het volgende met betrekking tot artikel 3.4:

“Bepalingen m.b.t. de overdruk grote eenheid natuur

[...]

Bestaande activiteiten in het gebied kunnen behouden blijven totdat de natuurbestemming gerealiseerd is. Dat is een feitelijke kwestie. De activiteiten in het gebied moeten het behoud van de reeds aanwezige natuurwaarden garanderen en mogen het herstel en de verdere ontwikkeling ervan niet hypothekeren.”

Het verordenend stedenbouwkundig voorschrift met betrekking tot de bestemming bosgebied luidt als volgt:

“Artikel 4. Bosgebied

Artikel 4.1

Het gebied is bestemd voor de instandhouding, de ontwikkeling en het herstel van bos.

Alle handelingen die nodig of nuttig zijn voor de aanleg, het beheer en de inrichting van bos zijn toegelaten.

Artikel 4.2

Tot aan de realisatie van de bestemming zijn per perceel de handelingen toegelaten die nodig of nuttig zijn voor de landbouwbedrijfsvoering van landbouwbedrijven.

Het oprichten van gebouwen en vergelijkbare constructies is niet toegelaten met uitzondering van het oprichten van schuilhokken voor dieren voor zover de omvang ervan in verhouding staat tot de begraasbare oppervlakte.

Artikel 4.3

Handelingen die nodig of nuttig zijn voor:

- het behoud en herstel van het waterbergend vermogen van rivier- en beekvalleien,
- het behoud en herstel van de structuurkenmerken van de rivier- en beeksystemen, de waterkwaliteit en de verbindingfunctie,
- het behoud, het herstel en de ontwikkeling van overstromingsgebieden, het beheersen van overstromingen of het voorkomen van wateroverlast in voor bebouwing bestemde gebieden,
- het beveiligen van vergunde of vergund geachte bebouwing en infrastructuur tegen overstromingen

zijn toegelaten.

De in artikel 4.1 tot 4.2 genoemde handelingen kunnen slechts toegelaten worden voor zover ze verenigbaar zijn met de waterbeheerfunctie van het gebied en het waterbergend vermogen van rivier- en beekvalleien niet doen afnemen.

[...].”

De toelichting bij dit artikel vermeldt onder meer het volgende:

“Bepalingen m.b.t. de landbouwactiviteiten

Het bestaande landbouwgebruik kan behouden blijven tot het moment waarop de bosbestemming wordt gerealiseerd met de aanplant van bomen. Het oprichten van gebouwen en gelijkaardige constructies is niet toegelaten.

[...].”

Uit het voorgaande volgt dat, ondanks de bestemming als natuurgebied en bosgebied middels het bestreden gewestelijk RUP, de landbouwactiviteiten op de percelen van de verzoekende partijen in beperkte

mate kunnen worden verdergezet, “[t]otdat de natuurfunctie effectief gerealiseerd is” (artikel 3.4 – natuurgebied met overdruk grote eenheid natuur in ontwikkeling) of “[t]ot aan de realisatie van de bestemming” (artikel 4.2 – bosgebied). Dienaangaande wordt in de toelichtende kolom bij de verordenende stedenbouwkundige voorschriften enkel verduidelijkt dat de realisatie van de natuurbestemming “een feitelijke kwestie” is en dat, wat het bosgebied betreft, het bestaande landbouwgebruik kan behouden blijven “tot het moment waarop de bosbestemming wordt gerealiseerd met de aanplant van bomen”.

Aldus wordt het voortbestaan van de bestaande landbouwbedrijven in dit natuur- en bosgebied volledig afhankelijk gesteld van de effectieve realisatie van de bestemming natuurgebied of bosgebied. Het moment waarop deze bestemmingen zullen worden gerealiseerd, wordt evenwel niet op rechtszekere wijze bepaald en is evenmin bepaalbaar. Met de verzoekende partijen moet dan ook worden vastgesteld dat zij volledig in het ongewisse blijven omtrent de vraag hoelang de bestaande landbouwactiviteiten op de betrokken percelen nog kunnen worden verdergezet.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat enkele bezwaarindieners tijdens het openbaar onderzoek reeds hadden gevraagd om in de stedenbouwkundige voorschriften van artikel 3 en artikel 4 meer rechtszekerheid in te bouwen voor de landbouwers. Naar aanleiding van dit bezwaar wordt in het bestreden besluit gesteld “dat de bepaling die stelt dat landbouwgebruik toegelaten is tot de bestemming gerealiseerd is, voldoende duidelijk aangeeft dat dit om een beschrijving van de feitelijke situatie gaat op het ogenblik dat een terrein niet meer in landbouwgebruik is”. In de memorie van antwoord verduidelijkt de verwerende partij nog dat het realiseren van de bestemming bosgebied en natuurgebied “in concreto [dient] te worden bepaald op het ogenblik van het stopzetten van de landbouwactiviteit” en dat “de eerste verzoekende partij als eigenaar en de tweede verzoekende partij als uitbater dus in eerste instantie bepalen wanneer deze bestemming wordt gerealiseerd” vermits de bestemming die door het gewestelijk RUP wordt toegekend, pas kan worden

gerealiseerd “wanneer de verzoekende partijen hun landbouwactiviteiten stopzetten”.

Deze nadere aanwijzingen, die niet zijn opgenomen in de verordenende stedenbouwkundige voorschriften bij het bestreden gewestelijk RUP, zijn niet van aard de vastgestelde onduidelijkheid en onzekerheid weg te nemen. Integendeel vergroten ze de onzekerheid aangaande het effectief realiseren van de bestemming als natuurgebied en bosgebied.

48. Uit het voorgaande volgt dat het bestreden gewestelijk RUP de bestemming van de percelen van eerste verzoeker niet op duidelijke en rechtszekere wijze vaststelt.

49. Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

VI. Omvang van de nietigverklaring

Standpunt van de partijen

50. In haar memorie van antwoord vraagt de verwerende partij een eventuele nietigverklaring te beperken tot de percelen van de verzoekende partijen. De verwerende partij licht toe dat het bestreden gewestelijk RUP een zeer ruim toepassingsgebied heeft, waarvan de percelen van de verzoekende partijen slechts een zeer klein onderdeel uitmaken, zodat de doelstellingen van het gewestelijk RUP ook zonder de percelen van de verzoekende partijen kan worden gerealiseerd. De percelen van de verzoekende partijen kunnen derhalve worden afgesplitst van de rest van het plan. Deze percelen staan geenszins in rechtstreekse verbinding met de overige percelen die ressorteren onder het toepassingsgebied van het gewestelijk RUP. Daarnaast voert de verwerende partij aan dat ook onder het gewestplan het merendeel van de percelen gelegen is in bos(uitbreidings)gebied en slechts een beperkt gedeelte in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, zodat de doelstelling van het gewestelijk RUP

bestaande uit het behouden en het versterken van het bosgebied grotendeels ook onder het gewestplan kan worden gerealiseerd.

51. In hun memorie van wederantwoord verzetten de verzoekende partijen zich tegen een eventuele gedeeltelijke nietigverklaring van het plan. Zij stellen dat de begane onwettigheden het bestreden gewestelijk RUP in zijn geheel aantasten. De opgeworpen middelen zijn gericht tegen de doelstellingen van het bestreden gewestelijk RUP en tegen de stedenbouwkundige voorschriften ervan. Indien deze middelen worden aangenomen, zou een gedeeltelijke vernietiging voor de percelen van de verzoekende partijen deze voorschriften en doelstellingen niet volledig uit de rechtsorde doen verdwijnen. Gelet op de aard van de middelen, is een gedeeltelijke nietigverklaring niet mogelijk.

Beoordeling

52. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen zich met hun vordering verzetten tegen de herbestemming door het bestreden gewestelijk RUP van de percelen in eigendom van eerste verzoeker. Met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat een gebeurlijke nietigverklaring van het gewestelijk RUP, beperkt tot deze percelen, een volledige genoegdoening voor hen meebrengt. De verzoekende partijen verduidelijken niet in hoeverre ze er belang bij hebben om alle voorschriften en doelstellingen van het gewestelijk RUP volledig uit de rechtsorde te zien verdwijnen, zoals zij in hun memorie van wederantwoord poneren.

53. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, tast de in het derde middel vastgestelde onwettigheid niet het bestreden gewestelijk RUP in zijn geheel aan, maar betreft het enkel de onduidelijke toekomstmogelijkheden van het landbouwbedrijf van de verzoekende partijen binnen de bestemmingen bosgebied enerzijds en natuurgebied met overdruk “grote eenheid natuur in ontwikkeling” anderzijds. Het blijkt niet dat een nietigverklaring, beperkt tot de percelen van eerste verzoeker, de algemene

economie van het plan zou aantasten. De verwerende partij bevestigt dit overigens ook in haar memorie van antwoord.

Er kan dan ook worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de gebeurlijke nietigverklaring te beperken tot de percelen in eigendom van eerste verzoeker, met name de percelen gelegen te Oud-Heverlee (Vaalbeek), Monarkenweg 45, kadastraal bekend sectie A, nrs. 245/e, 245/f, 246, 249/d, 251/a en 251/b.

54. De exceptie is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse regering van 23 mei 2014 houdende de definitieve vaststelling van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor de afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur, regio Hageland: natuur-, bos- en landbouwgebieden “Heverleebos en Meerdaalwoud”, in zoverre het de percelen betreft gelegen te Oud-Heverlee (Vaalbeek), Monarkenweg 45, kadastraal bekend sectie A, nrs. 245/e, 245/f, 246, 249/d, 251/a en 251/b.

De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het gedeeltelijk vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en op een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenentwintig juni 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefanc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust